

عنوان مقاله:

نگاهی به ترکیبات ساده وصفی و اضافی در زبان های فارسی و چینی (رویکردی آموزشی)

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات آموزش زبان فارسی، دوره 7، شماره 12 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

محدثه برزگر بفرئی - استادیار گروه زبان فارسی دانشکده اقتصاد و تجارت چین، چین

خلاصه مقاله:

ترکیبات وصفی یکی از ابزار های زبانی مهم برای ابراز احساسات و برقراری ارتباط هستند اما در اکثر زبان ها نحوه استفاده و ساختار دستور زبانی آن یکسان نیست. با یک بررسی در مورد نحوه کاربرد ترکیبات وصفی و اضافی در دو زبان فارسی و چینی متوجه خواهیم شد که ساختار ترکیب های وصفی و اضافی با هم تفاوت های بارزی دارند و دستور زبان و ویژگی های بیان مفاهیم در این دو زبان کاملا متفاوت می باشد. تحقیق حاضر ضمن معرفی انواع ترکیبات وصفی و اضافی در دو زبان و با استفاده از روش توصیفی و تطبیقی به کاوش در مورد تفاوت های ترتیب و ساختار ترکیب های وصفی و اضافی در این دو زبان پرداخته است. بررسی ها نشان می دهد در زبان فارسی ترکیب وصفی «موصوف + صفت» می باشد در صورتی که در زبان چینی «صفت + موصوف» ترکیب وصفی را می سازد. بررسی های مبتنی بر تجربه تدریس به زبان آموزان چینی نشان می دهد که گرچه آنها ساختار ترکیبات وصفی دوتایی را متوجه می شوند، اما در مواجهه با ترکیبات وصفی و اضافی طولانی به دلیل تفاوت دستور زبانی با ابهام روبرو هستند و اکثرا اشتباه به کار می برند. چینی آموزان فارسی زبان نیز در هنگام استفاده از ترکیبات وصفی و اضافی از دستور زبان فارسی برای ساخت ترکیبات وصفی و اضافی چینی استفاده نموده و در انتقال معانی دچار مشکل می شوند. یافته های این تحقیق نشان می دهد که توضیح و تاکید بر تفاوت های دستوری دو زبان و زیر هم نوشتن کلمات هر دو زبان و نیز تکرار و تمرین و ارائه مثال های مختلف از ترکیبات کوتاه تا بلند در حین تدریس توسط مدرس های زبان باعث تسلط زبان آموز در ساخت این ترکیبات می شوند.

کلمات کلیدی:

زبان فارسی، زبان چینی، ترکیب وصفی، ترکیب اضافی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1919650>

